

(Monolog fra Voodoo Europa)

JENS-MARTIN ERIKSEN

Lad mig læse et par sider fra min dagbog, hvis der er nogen til at høre det, jeg ved ikke hvor vi er henne, men hvis der er nogen, og hvilket år, og dag og sted, det siger jeg ikke, det kunne såre nogen, jeg ved ikke, det hele er som læst indefra, det kalder jeg det, det sted, eller „stemmen“, hvis jeg kan sige det sådan, noget der følger med. Sådan er det, det med „stemmen“, noget der følger med hele tiden, vi kan løbe væk fra noget, vi kan løbe hen imod noget, det er sådan vi kan se os selv, vi løber og løber igennem årene, vi håber bare hele tiden på der er et sted hvor vi hører hjemme, ikke med andre, men med den stemme inden i, vi løber fra og vi løber til, og så glemmer vi og håber bare blindt på at den tid, dér hvor vi hører hjemme, den såmænd nok kommer en dag, at vi vil høre hjemme, med os selv, eller jeg ved ikke, behøver jeg sige mere, det er sådan det er, vi løber fra og vi løber til igennem årene, det er sådan vi kan se os selv. Men så af og til, så er det vi vågner på det forkerte sted, når vi tror vi er fremme, foran i spillet så at sige, eller bagud, blot ikke det sted, hvor vi skal være. Så er det vi husker, lige dér fra det forkerte sted. Hvis vi kan kalde det et sted, jeg ved ikke. Lad mig læse et par sider, nu jeg har lovet det!

„Jeg vågner op på det forkerte sted, tror jeg, min søn må have lagt sig ind til os, han kravler rundt på mig, og så vågner jeg på et sted, hvor jeg lige er igang med at drømme den drøm om hvordan idag, den skal blive. Jeg ved ikke om det er en drøm, det kan være det virkelige, det er „stemmen“, stemmen“ for altid, dér hvor jeg memorerer hvad jeg skal sige idag for at virke som jeg skal i min del af spillet. Jeg når lige at sige, at jeg jo ikke er spiller, men det hjælper ikke noget, for lige idet jeg har sagt det, så

bliver jeg vækket af min søn, der er en del af spillet, jeg mener det spil, som jeg ligger og memorerer, og så er det jeg siger, at jer ikke er spiller, og så kommer det brasende oven på mig. Hvem er jeg, jeg mener hele dette lortede koncept at være med i spillet, at være menneske, som vi jo kalder det. Jeg er stemmen, jeg vågnede op fra en rehearsal, jeg vågnede op fra denne intime snak, som vi har, jeg ved ikke med hvem, jeg ved ikke hvem jeg skal kalde jeg, lad os sige stemmen, den der følger med for altid. Der er ikke andet at sige, end at sige det sådant. Jeg ved ikke om jeg „elsker“ mine børn, jeg ved ikke om jeg „elsker“ min hustru, det er kun en del af det spil, som jeg har lært, og så blev jeg vækket under prøverne. Jeg sagde det også, jeg ved ikke til hvem, men jeg sagde det. Jeg sagde, at jeg jo ikke var spiller, så jeg ville måske ikke være så god. Men på den anden side, så har det jo kørt i så og så mange år, det kan jeg godt se. Så hvorfor ikke fortsætte. Men det er „stemmen“, det er den, som er det virkelige, det er den, som hele tiden strander på, også selv om det er svært at komme i land. Men måske er man inde på land, engang imellem, når man sover, når man har prøve på den næste dag. Og selv om man ikke tror man kan, så lykkes det næsten hver gang. Kun et par gange, faktisk, er det mislykkedes for mig, at jeg har sagt en forkert replik en gang imellem, og så folk har kigget underligt på mig, som om de ville sige: „hører han egentlig til hér“? Det kunne de have ret i, men de ved ikke noget. Godt det samme, for ellers ville alt høre op. Men vi længes også efter at alt hører op, tror jeg, jeg selv gør det ihvertfald, så vi kan gå om bag scenen og snakke helt almindeligt sammen. Der må da komme en dag, det må der da. Indtil videre ligger vi og memorerer og øver os, og sådan fortsætter det, dag efter dag. Det er jo sådan vi ser os selv. Men det kan ikke siges til nogen, for så ville de anerkende vores replikker, de ville ikke høre med til stykket, de replikker dér. Så vi skriver dem kun. Hér. Sig det endelig ikke til nogen, Spielverderber, vent hellere til alt er omme, så bliver der tid, så kan alt fortælles, og så skal vi såmænd nok blive lykkelige. Men heller ikke før! Det er det, som vi går og venter på, det dér, at blive lykkelige, jeg ved ikke, en følelse af færdigt arbejde! Sådan! Og så

må der komme noget nyt, ingen børn, ingen hustru, ikke nogen venner, som man heller ikke kan sige alt til mens spillet kører, ikke nogen, slet ikke nogen, så man kan blive helt fri, helt uden nogen, uden løfter, uden tvang, uden gæld, uden penge, uden kredit, uden debet, uden sprog, uden noget andet end „stemmen“, den man blev engang, fra for mange år siden, sådan nærmest ud af intet. Nærmest som om det var en læreproces, dengang, i det vi her kalder „barndom“, bare et par år faktisk. Men man husker det som lang tid, som „lang“ og som „tid“, da man blev indviet, et ord ad gangen, en ting ad gangen, som man så kunne bide i for at komme til at kende den der ting helt rigtigt. Og så før man fik set sig om, så var man lokket op på scenen, og så blev „stemmen“ glemt til om natten, til søvnen, så man kunne øve og øve, hele tiden den næste dag, og den næste dag, og for at fortsætte, ligesom med et løfte hele tiden. Men løftet, det husker jeg ikke, når jeg vågner som nu i nat mellem akterne, kun når jeg er i spillet, og jeg elsker nogen, og jeg er nogen i verden, og jeg har et navn, som nogen kalder mig ved, og et nummer, og er borger i en by, som enhver anden, kun dér, men så må jeg sove mig i søvn igen ind i spillet, fra når jeg er vågen med „stemmen“, så må jeg sove mig i søvn igen, helt helt ind i spillet igen, ind i konceptet, og huske på, at jeg er som alle andre, som alle dem jeg spiller med: mine børn, min hustru, mine venner, mine bekendte, mine besøgende, mine kolløgaer, mine tilhørere, mine lyttere, mine seere, mine kunder, mine kreditorer, mine debitorer, mine myndigheder, ha ha ha, mine befalere, mine beskyttere, det er stemmen der taler igen, igen og igen, stemmen, det er ligesom et hul, men jeg må glemme den, glemme den, glemme glemme; og så prøve at huske at vi løber fra og vi kommer til, at vi løber fra og vi kommer til, det er sådan det er, det kan ikke være anderledes, ellers er der ingen, der vil tro på mig, ingen.“

Ovenstående er en af monologerne fra det kommende filmprojekt Voodoo Europa som Jens-Martin Eriksen laver sammen med Værkstedet Værst.

DER SPIEGEL

11. JAHRGANG • NR. 10
6. MÄRZ 1957
AUSGABE BERLIN 80 Pfg
ERSCHEINT MITTWOCHS
POSTVERLAGSORT BERLIN

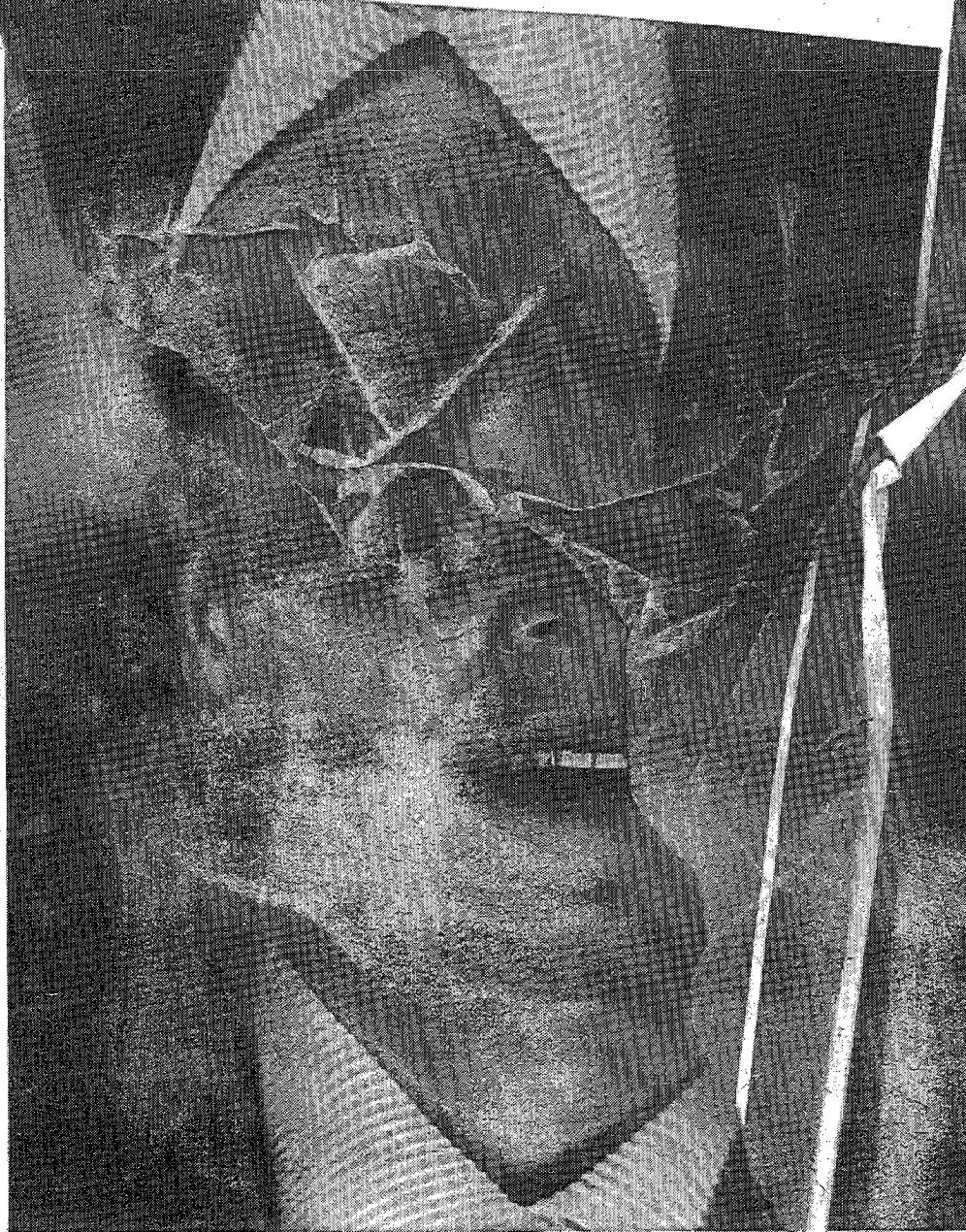

LADY IN LEDER

Sowjetrußlands Erste Frau: Jekaterina Furzewa (siehe „Sowjet-Union“)

Sowjetrußlands Erste Frau: Jekaterina Furzewa (siehe „Sowjet-Union“)

LADY IN LEDER

LADY IN LEDER

Sowjetrußlands Erste Frau: Jekaterina Furzewa (siehe „Sowjet-Union“)

